

# BUITEN

8<sup>E</sup> JAARGANG N<sup>O</sup>. 13.

ZATERDAG 28 MAART 1914.

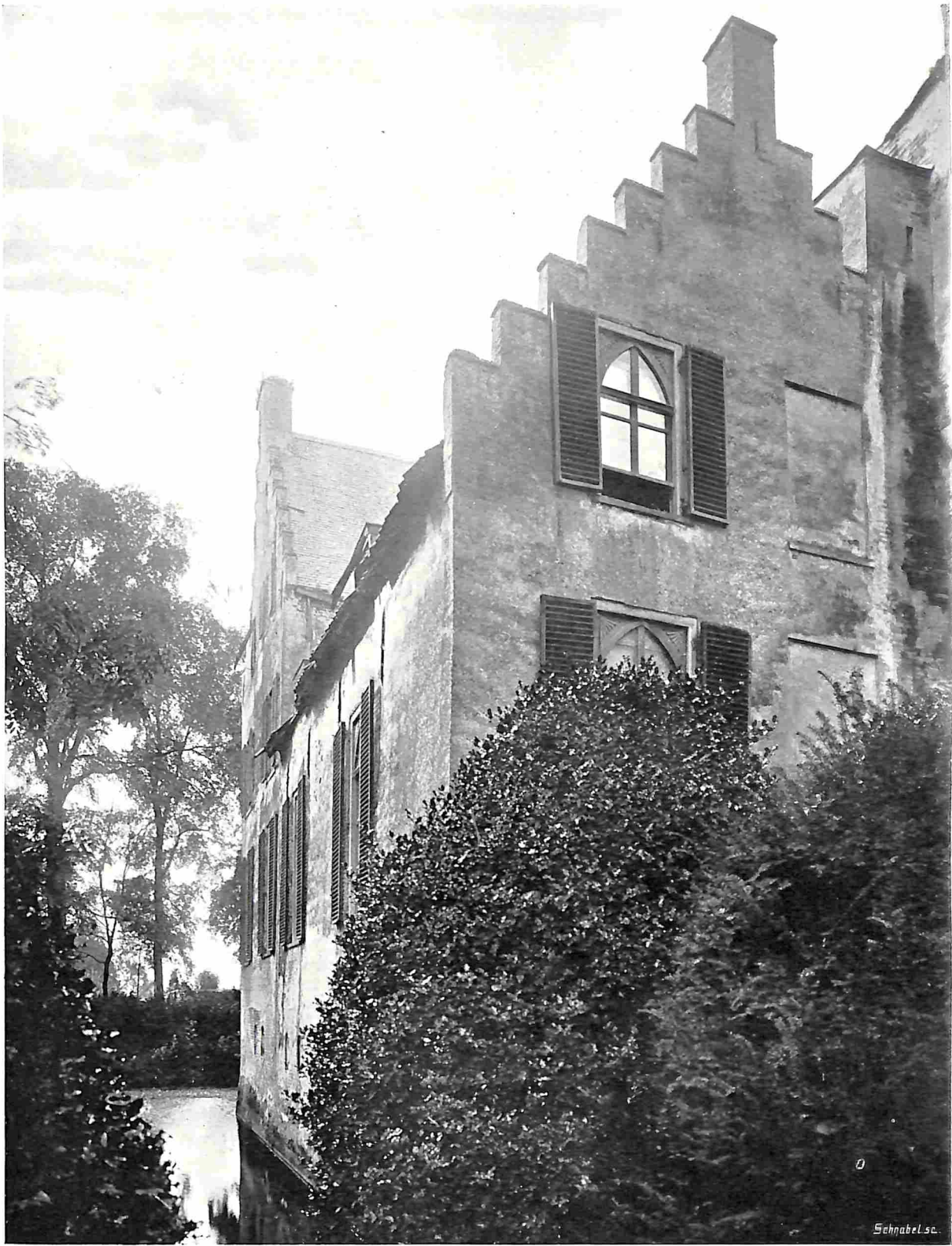


Foto C. Steenbergh.

GEZICHT OP DE ZUIDZIJDE VAN „DE WIJENBURGH” TE ECHELD BIJ TIEL.





Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

DE GEHEIMZINNIGE VIOLIST, DOOR WILLIAM LE QUEUX (13)	BLZ. 146 EN 155
DE WIJENBURGH, DOOR TOM SCHILPEROORT, GEÏLLUSTR.	BLZ. 145, 148—151
HET EEUWIGE LICHT, DOOR WALLY MOES . . . . .	BLZ. 149
BOLGEWASSEN IN HET ARBORETUM DER HOOGERE LANDBOUWSCHOOL TE WAGENINGEN, DOOR J. VAN DER VEEN, GEÏLLUSTREERD . . . . .	„ 152
DE ZOON VAN DEN MAN, DOOR A. C. JAGER . . . . .	„ 152
CANADA, DOOR H. M. A. J. V. ASCH V. WIJCK, GEÏLL. BLZ. 153—155	
HET OVERSTROOMDE LAND TUSSEN LOBITH EN DE DUITSCHE GREN. ILLUSTRATIE . . . . .	BLZ. 156
HUIZEN IN HET WATER TE SPIJK BIJ LOBITH. ILLUSTR. „	156
WEG MET DE OOGKLEPPEN . . . . .	„ 156
HERDENKEN, (GEDICHT), DOOR JAN J. ZELDENTHUIS . „	156
BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.	

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten.” Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's. Tevens gelieve men achter op de foto's duidelijk aan te geven, wat ze voorstellen.



## DE GEHEIMZINNIGE VIOLIST

door WILLIAM LE QUEUX.

(13)

(Geautoriseerde vertaling.)

ZIJ droeg een japon van non-achtig grijs van zeer fijne tulle, bedekt en gedrapeerd met zijden ninon van dezelfde wazige tint, wat een wolk om haar leek te vormen, terwijl haar lichaam lichtelijk deinde onder het gaan, en de effen kleur van deze non-achtige creatie werd afgezet door een breeden, prachtig oranje-kleurigen gordel met de onbeschrijflijke vlammenkleur, die men in sommige azaleas ziet, en verder door de lage, puntig-uitgesneden kanten kraag, die dit wondermooie gewaad voltooide. Haar glanzig, blauw-zwarte haar was opgemaakt met groote, dikke wrongen, op een wijze die haar uitnemend stond. Ik glimlachte bij mijzelfen terwijl ik dit alles in mij opnam. Ik had Rosemary zoo vaak over toiletten hooren praten, dat ik langzamerhand werkelijk een heel aardige technische kennis van „toiletten” en „creaties” had gekregen.

„Wat doet het mij een genoegen, u eindelijk te ontmoeten”, zeide zij met een licht accent, terwijl zij mijn hand vatte en deze vasthield. „Nog geen uur geleden hadden wij het over u”.

Hoewel ik op het punt stond te antwoorden, bestierf het antwoord mij op de lippen, onthutst als ik was door deze opmerking. Ik was er zoo verbaasd van, dat ik niet wist wat te zeggen. En wat bedoelde zij met „wij”? Eindelijk vroeg ik vrij onbenullig:

„Werkelijk?”

„Ja”, antwoordde zij. „U komt op een bijzonder gunstig oogenblik”.

„Zoo”, zeide ik. Wat kon ze in den lieven vrede toch bedoelen, vroeg ik mij af. Waarom was het een „bijzonder gunstig oogenblik” om te komen? Voor wie was het gunstig voor haar, of voor mij? Ja, ze had toch wel heel mooie oogen. Ze hadden dezelfde kleur als die van het kleine meisje aan de deur, hadden ook eenigszins dezelfde uitdrukking. Waarschijnlijk was het meisje haar dochter.

„Meneer Maynard Drew praat dikwijls over u”, ging ze plotseling voort. Ik voelde dat ze mij geen erg onderhoudend causeur vond.

„Ah, Maynard Drew!” riep ik uit, dit aangrijpend als iets waar ik over praten kon. „U kent hem dus? Is hij een vriend van u?”

„Nu, een vriend bepaald niet. Ik zou liever zeggen: een intieme kennis. Hij beweert, dat u en hij erg intiem zijn”.

Deze verklaring ergerde mij een beetje, want ik wenschte heelemaal niet voor een intimen vriend van Maynard Drew aangezien te worden.

„Ja, ik ken Drew vrij goed”, zeide ik. „Ik ontmoet hem wel eens in de City”.

Zij scheen niet weinig verrast over de koelheid, waarmede ik over Drew sprak.

„Heeft hij u nooit over mij gesproken?” vroeg zij plotseling. Ik voelde mij over deze vraag een beetje verlegen, doch vond het per slot van rekening toch maar beter, rond voor de zaak uit te komen.

„Het is wel mogelijk, dat hij over u gesproken heeft, maar . . .” ziede ik glimlachend, . . . „enfin, ziet u, ik heb nog niet het genoegen uw naam te kennen”. Zij lachte luid op.

„Hoe dwaas van mij!” zeide zij. „Ik heet Louise Joubert”. De naam zeide mij niets, en ik herinnerde mij ook niet hem ooit tevoren gehoord te hebben.

Uit beleefdheid echter riep ik uit:

„Och ja, natuurlijk, nu herinner ik het mij. Ik heb zoo dikwijls over u gehoord, Madame. Het doet mij werkelijk veel genoegen u te ontmoeten”.

Zij keek mij eenige oogenblikken strak aan, voor zij verder iets zeide. „Drink u nu maar een kopje thee,” zeide zij, terwijl zij de tafel met het blad een weinig dichterbij de sofa trok waarop zij zat. „Of wilt u liever iets anders?”

„Neen, ik prefereer thee,” antwoordde ik. Dit was in elk geval de waarheid. „Waar wilde u Mario over spreken?” vroeg zij zonder mij aan te kijken, toen zij mij mijn thee had gegeven.

Waar ik Mario over spreken wilde? Ik had er zelf geen flauw idee van.

„O,” stamelde ik, „Gasperini, de beroemde violist, weet u, verzocht mij, bij hem aan te gaan om hem iets te vragen.”

„Gasperini!”

Snel beheerschte zij de verbazing die zich in haar oogen afspiegelde. „Ja,” zeide ik, vast besloten om mij door brutaliteit te redden. „Het is niets van belang, en ik kan heel goed een anderen dag, als ik weer voorbij kom, aankomen.”

„Kan ik het misschien ook aan Mario overbrengen?”

„Neen,” zei ik peinzend. „Om u de waarheid te zeggen, het is een privé-kwestie”.

Weder keek zij mij strak aan, juist zooals zij deed, toen ik haar even te voren verteld had, dat ik zooveel van haar gehoord had. Vermoedde zij dat ik loog? Ik hoopte oprecht van niet. Ik heb er een hekel aan, een knappe vrouw voor te liegen.

„Hoe lang kent u Maynard Drew al?” vroeg ik plotseling. Ik voelde mij niets op mijn gemak als ze zoo naar me keek.

„Nog niet erg lang”, hernam zij. „Hij doet wel eens zaken voor mij in de City. Een vriend van mij stelde ons aan elkaar voor.”

„Ongetwijfeld zal de omgang met hem u aangenaam zijn” zeide ik, het beter vindend om toch maar een goed woordje in het midden te brengen ten gunste van Drew in ruil voor de complimenteuse dingen die hij over mij tegen Rosemary had gezegd. „Hij is iemand met een gezond oordeel, en absoluut betrouwbaar. Sommige mannen in de City zijn noch het een noch het ander,” besloot ik met een glimlach.

„Dat heeft men mij ook van andere zijde wel gezegd,” antwoordde zij zeer ernstig. „Ik houd van menschen op wier woord men kan vertrouwen”.

„Drew houdt bijzonder veel van muziek,” zeide ik. „Ik zie, dat u ook musiceert?”

„En u?”

„O, ik ken de eene noot nauwelijks van de andere”.

Op dit oogenblik drongen de rauwe kreten der krantenjongens, die avondbladen in Endell Street verkochten, door het open venster tot ons door. Instinctmatig luisterden wij beiden. Wij konden de kreten duidelijk verstaan.

„De vermiste man uit Manchester! Speciale uitgave! Vreemde geschiedenis! Speciale uitgave!”

Ik zag Madame opkijken naar den spiegel. Toen stond zij als zonder bepaald doel op, en ging met haar rug naar mij toegekeerd voor den spiegel staan. Zij keek naar de kaartjes, die bij de lijst ingestoken waren. Zij miste het kaartje van Cuthbert Quain dat ik zoo overhaast in mijn zak had gestoken.

„Ik zoek naar cigaretten voor u,” zeide ze kalm, terwijl zij een van de portretten in de lijstjes, die op den schoorsteen stonden, verplaatste. „Iemand moet ze weggenomen hebben”.

Mijn mooie gastvrouw kon dus ook een onwaarheid zeggen als het in haar kraam te pas kwam. Dat was in elk geval de moeite van het onthouden waard. „O, doet u alstublieft geen moeite,” riep ik uit, terwijl ik mijn cigaretten-étui voor den dag haalde. „Ik heb er zelf bij mij”.

Zij keek nu zeer verdrietig. Het verlies van het kaartje maakte haar blijkbaar ongerust. Verdacht zij mij van het weggenomen te hebben?

Mijn aandacht werd afgeleid door het binnenkomen van het knappe meisje.

„Meneer Fane, dit is mijn dochttertje,” zeide mijn gastvrouw. „Zij is ook mijn dienstmeisje, want op dit oogenblik hebben wij geen dienstbode. En ik wil u wel zeggen, dat ze beter is dan welke dienstbode ook”.

„Ik heb reeds het genoegen gehad uw dochter te ontmoeten,” antwoordde ik. „Zij deed mij open”.

„Och ja, natuurlijk!” antwoordde mijn schoone gastvrouw. „Ik vergat dat wij al verscheidene dagen zonder meid zitten. Als men in een dergelijk slop woont, is het o zoo moeilijk een meid te vinden, die blijven wil, of men moet genoegen nemen met een heel ordinair meisje, en ik kan een vuile dienstbode niet zien. Marie”, zeide zij, zich tot het kind wendend, „loop vóór je het theegerei wegneemt, eens even naar buiten, en koop daar een avondblad voor me, wil je? De laatste editie”.



Ik voelde dat het tijd voor me werd om heen te gaan, en toch wilde ik zoo héél graag den ouden man zien, die, naar ik vast geloofde, in dit huis was.

„Mevrouw, het wordt mijn tijd”, zeide ik, om mij heen ziende naar mijn hoed en stok, die ik mede in de kamer gebracht had. „Zoudt u denken, dat Signor Bondi misschien nu een oogenblik heeft om mij te ontvangen?”

„Ik betwijfel het”, antwoordde zij snel. „Maar ik zal het eens gaan hooren, als u mij een oogenblik wilt excuseeren”.

Dit zeggende, verliet zij het vertrek, en ik was wederom alleen, want het kleine meisje was de straat opgegaan om een avondblad te koopen. Madame Joubert bleef verscheidene minuten weg. Eerst toen zij reeds teruggekomen was, herinnerde ik mij tot mijn groote ergernis, dat ik nog vergeten had het kaartje weder op zijn plaats te zetten. . . . het kaartje van Cuthbert Quain — in den spiegel boven den schoorsteen, zooals ik van plan was geweest te doen. Ik had het nog in mijn zak. Toen viel het mij plotseling in, dat het misschien maar goed was dat ik het vergeten had, daar, aangezien mijn gastvrouw het klaarblijkelijk gemist had, zij verwonderd zou zijn geweest het plotseling weder op zijn plaats te zien, en zij mij dus had kunnen verdenken van het weggenomen te hebben.

„Als u mede naar de andere kamer wilt gaan, zal Mario u nu ontvangen”, zeide Madame.

Ik volgde haar en vond den oude in elkaar gedoken in een grooten armstoel voor een helder vlammend vuur. De kamer was, evenals die welke ik zoo juist verlaten had, smetteloos rein, doch de atmosfeer was er ondragelijk heet. Ik vroeg mij af, hoe iemand de hitte van een vuur kon verdragen bij het warme weer dat wij op dit oogenblik hadden. Hij droeg geen bril, en hij bleek in een exemplaar van de Secolo, dat hij voor zich hield, te lezen. Zoodra ik was binnengekomen en Madame Joubert ons alleen had gelaten en de deur achter zich gesloten had, gluurde hij mij aan met zijn kleine oogjes, en zeide scherp met zijn hijgende stem en een sterk vreemd accent:

„Nu, wat is die kwestie, waarvoor hij u naar mij toegestuurd heeft?” Mijn hoofd had zoo volgezet met andere dingen, dat ik geheel vergeten had, Madame Joubert verteld te hebben, dat ik den ouden man een boodschap van Gasperini kwam overbrengen.

Mijn vindingrijkheid kwam mij echter te hulp.

„U bedoelt Gasperini?” zeide ik, om tijd te winnen. „Het is niet van erg veel belang. Ik vertelde hem toevallig, toen ik hem vanmorgen zag, dat ik vandaag dezen kant uit zou gaan, en zoo vroeg hij mij om hier even aan te komen en u te zeggen, dat het hem spijt, dat hij de afspraak, die hij met u gemaakt heeft, niet zal kunnen houden”.

Het was een pijl, die maar op goed geluk werd afgeschoten, doch tot mijn verbazing trof hij doel.

„De afspraak, die hij met mij gemaakt heeft?” herhaalde Bondi, terwijl zijn oogen schenen te glinsteren. „Ik was het, die de afspraak maakte!”

„Ach, dan zal ik me vergissen, vermoed ik”, zeide ik snel. „Ja, ik geloof nu ook dat hij dat zeide”.

„Maar was dat alles wat hij zeide?”

„Ja, ik geloof het wel”.

„Ik meende uit Louise's woorden te begrijpen, dat het een privé-aangelegenheid was, waarover u mij wenschte te spreken!”

Ik beet mij op de tong. Ik voelde dat mijn achteloosheid mij den een of anderen dag nog eens in het moeras zou brengen, als ik niet oppaste.

„U heeft volkomen gelijk”, antwoordde ik. „Hij verzocht mij, u ook te zeggen dat de kwestie waarover hij en u onlangs samen spraken, niet direct kan beslist worden, maar dat hij zijn best zal doen, en het u dadelijk zal laten weten. Ik vroeg hem of hij zich niet wat duidelijker wilde uitdrukken, maar hij zeide, dat u het wel begrijpen zoudt. Hij verzocht mij, u enkel dit persoonlijk over te brengen.”

De oude man zat zeer stil, zonder iets te zeggen. Eindelijk, terwijl hij zijn kralen-oogjes op mij vestigde, zeide hij:

„Jongmensch, ik hoop, dat je hier geen verzinsels zit te vertellen”.

„Verzinsels!” riep ik verontwaardigd uit. „Heusch, Signor Bondi, ik verbaas er mij werkelijk over, dat u zooiets zegt”.

„Dan is het eenige wat ik zeggen kan, dat ik er geen flauw idee van heb, wat hij bedoelde. Ik herinner me niet, dat ik over eenige zaak met hem gesproken heb, die nog in orde moest gebracht worden, en ik vergeet anders nooit iets, — niettegenstaande mijn hoogen leeftijd — ik vergeet nooit iets!”

Ditmaal had mijn pijn blijkbaar geen doel getroffen.

„Ik moet je iets vragen, jongmensch”, zeide hij eenige oogenblikken later, „hoe lang ken je Gasperini al?”

„O, nog maar heel kort”, antwoordde ik.

„En ken je hem heel goed?”

„Integendeel, ik ken hem nog maar zeer oppervlakkig”.

„Weet je iets omtrent hem — iets omtrent zijn verleden?”

„Niets, absoluut niets”.

Langzaam verspreidde de vreeselijke grijnslach, dien ik er dien dag bij Gasperini ook op had waargenomen, zich weder over zijn gelaat, de twee gele slaganden werden zichtbaar en de lippen werden opgetrokken.

„En ik, ik weet precies wie hij is”, lachte hij schor. „Bedenk dat eens! Ik ken Dario Volpi, die zich nu Dario Gasperini noemt, door en door. Ik herinner me nog dat hij geboren werd. Ik her-

inner me waar zijn ouders geboren zijn. Ik heb ze beiden intiem gekend. Ja, ik herinner me zijn vader en grootvader. Wat zouden ze allen trotsch geweest zijn, als zij hadden kunnen voorzien wat er uit dezen nakomeling zou groeien!”

„Hij is zeer zeker een genie!” riep ik uit.

Met moeite wendde de oude man het hoofd een weinig ter zijde. De duivelsche grijns op zijn gezicht was verdwenen. Nu leken zijn kleine rattenoogjes te branden in hun kassen toen hij ze op de mijne vestigde uit de diepte van die donkere holten onder zijn ruige wenkbrauwen.

„Een genie, ja”. Het was alsof hij mij deze woorden toespuwde. „Maar ook 'n monster, een vreeselijk monster!”

Ik stond verbaasd. Ik had er geen oogenblik aan gedacht, dat, toen hij het woord „trotsch” bezigde, hij dit in ironischen zin deed. Ik had werkelijk gedacht, dat hij het zeide, doelend op het talent van den kunstenaar.

„Luister”, ging hij voort, terwijl zijn stem nog meer kraakte, en zijn accent nog merkbaarder werd, „volg mijn raad, en laat u niet in met Gasperini, spreek nooit tot hem, blijf hem uit den weg, houd u op een afstand van hem. Ik ben een heel oude man; u kunt u niet voorstellen hoe oud ik ben, maar ik zeg u, dat ik Gasperini's ouders gekend heb. Zij waren misdadigers als hij. Zijn vader en grootvader waren ook, wat gij, Engelschen „genieën” noemt, maar genieën op een ander gebied. Erfelijkheid! O, als er ooit een geval van erfelijkheid is geweest, dan hebt gij het hier in Volpi. Gasperini — pht!” hij spooop op den grond. „Als ik slechts een man kon vinden, die weet wat ik van hem weet, een man, een vrouw, wie dan ook, die zijn private leven in die dagen van nabij heeft gekend. Ik heb geprobeerd zoo iemand te vinden, maar het is mij niet gelukt. Er waren er genoeg die hem kenden, maar alleen zijn medestudenten te Bologna. En die wisten niets van zijn privé-leven”.

Oogenblikkelijk schoot mij mijn gesprek met George Calvert te binnen; de dingen die de kellner Michele Murri hem verteld had over Gasperini; de dingen die Gasparini volgens Murri gedaan had toen hij nog studeerde aan het Stedelijk Instituut te Bologna, en zijn beweerde wreedheid.

Zou ik het den ouden man vertellen? Zou ik kwaad stichten, als ik het hem zeide? Had Murri de waarheid verteld of had hij gelogen — gelogen uit spijt, uit haat tegen Gasparini en zijn verlangen naar wraak? Neen, George Calvert was er de man niet naar, om de eerste de beste kletspraatjes te gelooven. Hij was een van de bedachtzaamste en in zijn oordeel zachtste menschen die ik kende. Hij zou de verklaringen van Murri niet geloofd hebben, indien hij niet overtuigd ware geweest dat ze waar waren. Er moest dus meer, en waarschijnlijk iets vreeselijks vastzitten aan dezen Gasparini, met wien geheel Londen zoo dweepte enkel om zijn genialiteit. „Misdadiger”, was het woord dat Bondi gebezigd had. „Misdadiger”, was het woord dat, naar Calvert mij verteld had, Murri omtrent hem gebezigd had. Toen dacht ik aan Rosemary, en haar vreemde gevoel voor dezen man, dien zij verklaarden dat een misdadiger was, een gevoel dat kon worden — ja, wie kon zeggen hoe het kon eindigen, tot welke vreeselijke dingen het niet leiden kon? En bij deze gedachte voegde zich nu nog de brandende jaloezie, die ik tot nu toe in bedwang had weten te houden.

Ik nam een snel besluit, en verzamelde mijn afgedwaalde gedachten.

„Signor Bondi”, zeide ik, zoo kalm als ik kon, „ik kan u bij een man brengen, die Volpi intiem gekend heeft, een man van uw eigen nationaliteit, een man wiens haat voor Gasparini even, zoo niet nóg dieper geworteld is dan uw eigene”.

Op dat oogenblik scheen de oude man een geheel ander mensch geworden. Zijn kraaloogjes, die mij aan rattenoogen deden denken, gluurden mij weer aan. Hij las de waarheid op mijn gezicht.

„Breng mij bij hem”, zeide hij op meedoogenloozen, vastberaden toon. „Laat mij hooren wat hij zegt — en ons beider getuigenis zal dit groote genie, dat Londen als met storm veroverd heeft, ten val brengen!”

## HOOFDSTUK X.

### HET MYSTERIE VAN CUTHBERT QUAIN.

Terwijl ik vlug in de richting van Covent Garden liep, dacht ik hoofdzakelijk aan Rosemary. Dat zij gekweld werd door gedachten aan Gasparini, was al betreurenswaardig genoeg, maar indien Gasparini een man was, dien men vermijden en dood verklaren moest! Mijn adem stakte.

Toen ik toevallig mijn hand in den zak stak, voelde ik het kaartje dat ik uit den spiegel genomen had.

Ja, er viel niet aan te twijfelen. Cuthbert Quain was ongetwijfeld de man wiens naam in al de morgenbladen van dien dag genoemd was; de man, die op zoo geheimzinnige wijze verdwenen was. Ik had het verslag niet nauwkeurig gelezen, doch besloot dit bij mijn thuiskomst te doen.

(Vervolg op blz. 155 van dit nummer).

## VERBETERING.

In het vorige nummer van ons blad leze men op bladz. 143, 2<sup>e</sup> kolom, regel II van beneden in plaats van *Azalea Vervaeneana*: *Azalea Vervaeneana*.



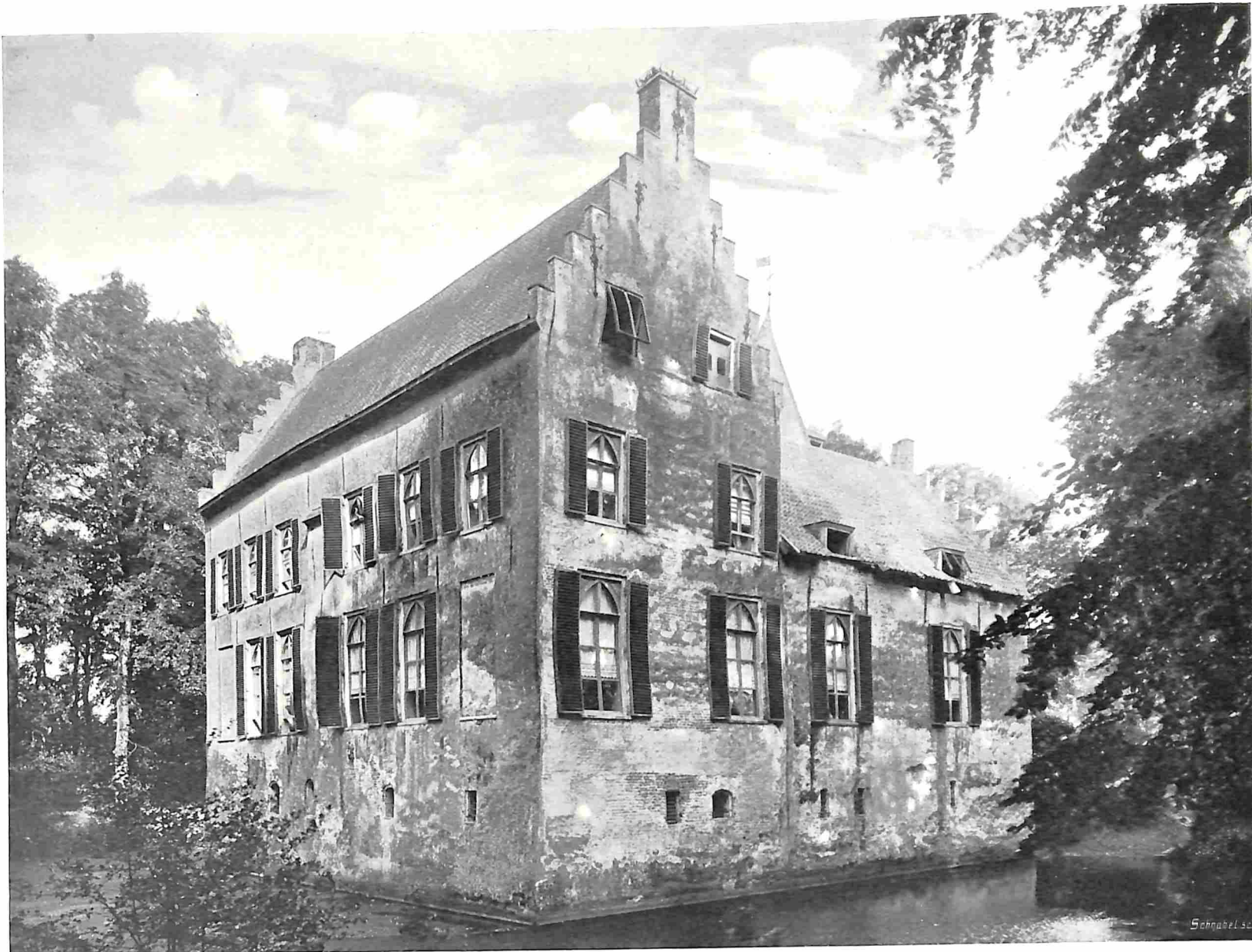


Foto C. Steenbergh.

DE WIJENBURGH. ACHTER- EN ZIJGEVEL.

## DE WIJENBURGH.

**H**ET is een zonderlinge gewaarwording, voor 'n huis te komen staan, welks bouw ontegenzeggelijk imponeert en van zijne geschiedenis, die zich toch tracht uit te spreken in zoovele details in den bouw, bijna niets te weten. Het is als een gesprek met 'n doofstomme, die nooit spreken leerde, maar wiens gelaat verhaalt van vele ervaringen en groot leed. De bewoners van dit kasteel, de baronessen van Balveren, kon ik omtrent eventuele wetenswaardigheden niet raadplegen. Edoch, het is de vraag of ook zij mij over de vele wederwaardigheden van hunne bezittingen eenige mededeeling hadden kunnen doen.

Zoo ligt het haud te Echteld, 'n paar uur gaans van Tiel, dat eertijds tot het graafschap Teisterband behoorde ( $\pm$  1000). Tiel kwam, toen dat graafschap uiteenviel, doordat de laatste graaf Anfridus geestelijke werd en (in 994) tot achttiende bisschop van Utrecht gekozen werd, later aan Gelderland. Het oudste gedeelte van het kasteel om en nabij den toren moet na deze gebeurtenissen — naar men zegt in 1178 — zijn gesticht. Wat het overige deel betreft, daaraan is zooveel verbouwd, bijgewerkt en gebroken, misschien gedeeltelijk door brand verwoest, of wie weet door welke belegering of stormaanval vernield, dat de tijd van hun ontstaan moeilijk te gissen valt; de afzonderlijke deelen, ieder voor zich zelf sprekend, zullen voor menig oudheidkenner ongetwijfeld belangwekkend zijn.

De eenige geschiedkundige bijzonderheden, die, voor zoover ik weet, bekend zijn en mij welwillend werden verstrekt, volgen hier:

In 1271 werd — volgens overlevering — een zekere Jordaen van Wijhe door huwelijk met een Van Echteld eigenaar van den „Hof van Echteld“.

Het geslacht van Wijhe bleef er gevestigd tot 1753. Een der leden van de familie van Wijhe is in de kerk te Echteld begraven. Op zijn graf ligt een tombe van arduinsteen met een opschrift, waaruit blijkt, dat daar rust het stoffelijk overschot van „Reinoud van Wijhe, tiende heer van Echteld, geboren in 1577, overleden in 1657.“

Volgens een andere lezing is het eerst in 1495 als open huis van den hertog van Gelre door Otto van Wijhe, stamhouder van een nog dertig eeuwen nadien in de Nede van Wijhe, stamhoudig geslacht ter nee ontvangen. Zijn zoon Jasper en vervolgens diens zoon Otto volgden hem op. Onder het bestier van dezen laatste werd het leen door toevoeging van vele tot dusver allodiale goederen vergroot, blijkens 'n

acte van 2 Julij 1596, waaronder drie uiterweerden te Oij (onder Echteld), de korenmolen met het recht van gemaal voor het geheele kerspel, de collatie der kerk, graf en zitplaats daarin, verder het veer, met huis en hofstede „De Groote Wal“, visscherij, enz., enz. Echter zou dit alles in het vervolg een erf- en stamleen worden, verervende op den oudsten zoon of bij ontstentenis op de oudste dochter. Het oudste kind zou zijne broers en zusters uitkeering doen van den „3en voet“ naar uitspraak van goede scheidsbieden, doch het huis „Echteld“ met alles wat daar onder viel, zou alleen het oudste kind zonder afgoeding vooruit toekomen.

Na Otto en zijne vrouw Christina van Hernen volgde in 1619 hun zoon Reinier op, konnet van prins Henrik van Nassau, en hem, waar hij ongehuwd bleef, zijn neef Otto. Diens Christiania Reinhard had 'n dochter Johanna Hilda die met Willem van Wassenaar huwde en wiens zoon Willem Frederik Hendrik in hunne successie trad. Hierdoor — den 17en Juli 1753 — kwam de Wijenburgh in de familie van Wassenaar, wier naam nog prijkt in de rand van de schouw van een der vertrekken, waarvan straks sprake zal zijn.

Ten behoeve van de van Wassenaars werd door het hof van Gelre en Zutphen, namens de Staten van Gelderland op 17 November 1773 toegestaan het veer over de Linge, tot dusver een voetveer, om te zetten in een pontveer. De Resolutie, dienomtrent den 22en October 1773 door den Gelderschen Landdag genomen, benevens het octrooi, berust thans nog in het Rijks-archief te Arnhem.

Willem Frederik Hendrik van Wassenaar huwde met Johanna Judith van Isselmuyden. In 1785 was het slot nog in hun bezit. Kort daarna is het in handen der familie van Balveren gekomen, in wier bezit het tot heden is gebleven.

De kleine afbeelding op de volgende bladzijde toont het slot in 1728, volgens eene teekening van den bekenden teekenmeester ondergaan. Veel is reeds vóór dien tijd veranderd of verbouwd. Toch maakt het geheel nog 'n alleraangenaamsten indruk. Het heeft nog een zeer goede vorm en de vierkanten bouw, door 'n gracht omgeven, met de trapvelds der zijbouwen maakt geheel den indruk van een in de zeventiende eeuw bouwde burcht. De ingang heeft binnen een poortvorm en leidt in 'n hal, die thans van bovenlicht voorzien, echter nog geheel het karakter heeft van 'n binnenhof, welke indruk door de kleine vensters rondom nog versterkt wordt. Rechts is 'n poort, thans deur,



die naar de keldergewelven voert, het voormalig verblijf der knechten en waar ook nog wel de gevangenis-hokken zijn te ontdekken. Boven deze poort zijn in relief wapens aangebracht met het jaartal 1772 en de woorden „instaurata”, het jaar waarin ze er zijn aangebracht waarschijnlijk, terwijl de data 1751—1758 tusschen de wapens misschien op belangrijke gebeurtenissen, het huis betreffende, betrekking zullen hebben. Het linksche wapen is dat van de heeren van Wijhe, die het kasteel tot in 't midden der 18e eeuw bezaten. Boven de andere deur zijn evenzoo twee wapens aangebracht met de data 1542 en 1669, waarin we misschien de datum der eerste en die van de tweede (?) verbouwing zullen hebben te zien.

Door deze deur komen we in de gang die rechts en links vertrekken bevat, die wellicht eertijds één geheel vormden. In het linksche vertrek is een fraaie schouw, waarin het wapen der heeren van Wijhe prijkt en welke door vijf beeldjes, de Trouw, Rechtvaardigheid, Liefdadigheid, Geduld en de Hoop voorstellend gesierd wordt. In het onderste gedeelte bevinden zich de namen van heeren van Wassenaar, die zooals gemeld, na die van Wijhe ook eenigen tijd in het bezit van het kasteel geweest zijn, alvorens het onder het beheer der tegenwoordige bezitters kwam.

De linkerbouw van het kasteel is aanmerkelijk lager, dan de rechterzijde; het is aan verschillende kenteekenen te bespeuren, dat de zoldering van de onderste vertrekken vroeger hooger was dan thans nog het geval is. De twee dakvensters aan die zijde zien er uit als zijn het verbouwde grootere ramen. Wellicht dat 'n brand deze verdieping eens teisterde en ze er toen afgelaten is. Dat ook de binnenhof aan die zijde eens grooter was, blijkt uit 'n tusschen dien hof en de genoemde zijde zich bevindende lage muur, waardoor 'n smalle ruimte ontstaat tusschen beide, thans voor bergruimte gebruikt. Wie weet op welk bont krijgsgewoel eens van deze plaats op den binnenhof is neergeschouwd of welke boodschappers er ontvangen werden; ook de ingang van den toren komt thans in dezen gang uit in den eenen hoek, waar die toch voorheen zeker wel op de binnenplaats zal zijn uitgekomen.

De torenspits dekte vroeger den geheelen toren, die zich in 1728 (zie de oude prent hierboven) vermoedelijk in zijn oorspronkelijke gedaante vertoonde. Thans steekt een mager spitsje met wijzerplaat uit het torenplaat.

In de Betuwe gelegen, zal het oude huis ongetwijfeld zijn deel gehad hebben van de woelingen, die tijdens de eerste eeuwen van zijn bestaan die streek teisterden. Thans is het alles zéér rustig bij het kasteel, dat omringd wordt door hoog geboomte, met klimop begroeid. Verscheidene lanen voeren naar het huis, welke vroeger tot daar zullen gereikt hebben, thans gewone landwegen geworden zijn.

Voor een buitenverblijf is het huis met zijne zeer groote en hooge kamers, hooge ramen en schoone ligging, het oude torentje met de klok verscholen in het groen, alleszins verkieselijk. De zon geeft de oude steenen kleur en de hooge boomen met de gracht en den tuin rondom, maken er een heerlijk plekje van, temidden waarvan het in de der rijke Betuwe gelegen, oude huis rust van de vele wederwaardigheden, welks sporen het nog zoo duidelijk vertoont, die den bezoeker eerbied afdwingen en hem het tijdelijke van zijn bestaan weer eens duidelijk voor den geest roepen.

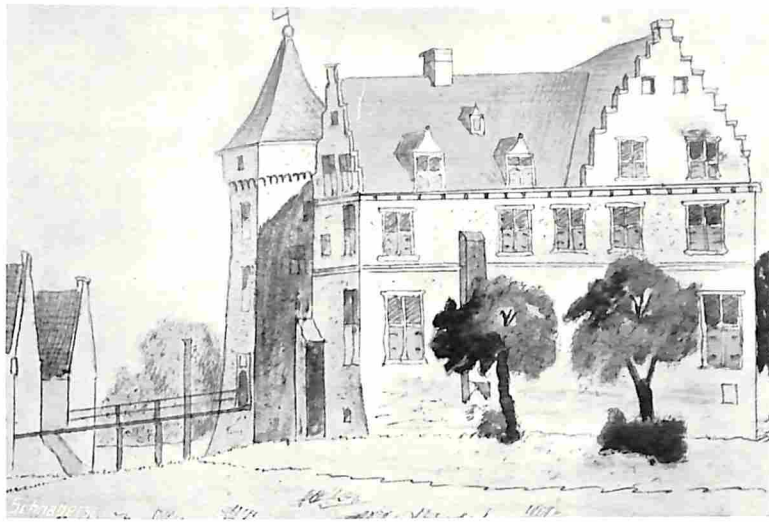
Overneming verboden.

TOM SCHILPEROORT.

## HET EEUWIGE LICHT.

**H**OE verschillend is het uiterlijk der menschen, maar hoeveel sterker verschillend is hun innerlijk! Als het waar is, wat sommige wijsheidzoekers beweren, dat gedachten lichaamde dingen zijn, en men kon als in een stereoscoop in de hoofden kijken, in welk een geheel andere wereld zou men telkens een blik slaan. En hoeveel grooter zou nog het contrast tusschen rijkdom en armoede blijken te zijn, rijkdom en armoede van allerlei soort en waarde!

Langzaam en zeker, zonder zich in te spannen, reed Laura op haar rijwiel tegen den berg op, tusschen Hilversum en Laren. Het was mooi weer, wel wat heel warm, maar toch heerlijk voor zulk een tochtje, en de mooie jonge dame in haar keurig toilet zag er



DE WIJENBURGH ('T HUIS T EGTELDT) IN 1728.

Naar de tekening van C. Pronk in het Rijksarchief te Arnhem.

bevallig en krachtig uit. Zij was gekleed als iemand, die precies weet wat het aangenaamste om te zien en om te dragen is, en die precies krijgen kan, wat zij hebben wil. Van den eleganten hoed tot het gemakkelijke fijne schoeisel toe was alles even smaakvol en praktisch. En het zou moeilijk te zeggen zijn, of de kleding het meisje zoo mooi stond, of dat het meisje de kleding zoo voordeelig deed uitkomen, want haar gelaat, houding en bewegingen waren al even bekoorlijk en voornaam als haar kleding.

Laura was, zooals men het pleegt te noemen, van goede familie. Hare ouders waren heel rijk, en hadden haar bovendien een opvoeding gegeven, waaraan niets ontbrak. Zij had er van weten te profiteren, sprak met

gemak verschillende talen, en had geest genoeg om zich in ieder gezelschap op haar plaats te voelen. Ook was zij niet zonder talenten, zoodat zij met begrip van muziek en beeldende kunst kon genieten.

De groote zekerheid in haar houding en de gedecideerde uitdrukking op haar schoongevormd gelaat verrieden, dat haar eerste jeugd voorbij was, maar overigens zag zij er nog jeugdig, frisch en bloeiend uit.

Zij had met familie en vrienden heel wat afgereisd. Alles wat menschen, die kunnen doen wat zij willen en zich gaarne amuseeren, gewoonlijk gaan zien en hooren, had zij gezien en gehoord. Zij gevoelde zich overal thuis; in Bayreuth, op de boulevards in Parijs, in Piccadilly, Monte Carlo of het Prater. De chiqueste modemagazijnen der metropolen leverden haar hare smaakvolle toiletten. Zij kon uit eigen aanschouwing meepraten over catacomben en pyramiden, tunnels, gletschers en grotten. Zwitserse, Schotsche en Italiaansche meren, paleizen, kerken, parken en welke badplaatsen, bergtoppen en -passen niet al, zij kende



Foto C. Steenbergh.

DE WIJENBURGH VOORZIJD.



ze alle op haar duimpje. Zij ging zien rennen, vliegen en zeilen, en beoefende de meeste sport zelf. Zij had een oordeel over al de schilderscholen, oude en moderne; wist den weg in de musea, en had toegang gehad tot allerlei collecties, waar de groote hoop niet komt. Beroemde zangers en zangeressen, acteurs en actrices, groote instrumentalisten, orkesten, wonderkinderen, negerzangers, gamalang, Tyrolers, Bohemers, Bedouinen, allen en alles had zij gezien en gehoord.

's Winters had zij het druk met bals, diners, comedies, concerten en quadrille rijden in de manège. Philantropie oefende zij uit in den vorm van fancy-fairs, tableaux-vivants en bazaars, en overal was zij een van de meest gevierde personen.

Op haar reizen had zij, in alle hemelstreken en werelddeelen, talrijke vrienden en kennissen gemaakt, en met velen hield zij correspondentie, zoodat er zelden een post aankwam, die niet van verre of van nabij wat voor haar bracht. Wel vond zij dat vele schrijven eigenlijk een grooten last, maar zij zou toch de voeling met al die uitheemsche elementen niet willen missen. Het gaf een zekere uitbreiding aan hare persoonlijkheid, alsof nergens de wereld zoo geheel zonder haar bestond.

Zij had in het mooie huis harer ouders ruime, weelderig ingerichte vertrekken vol kostbare rariteiten, snuisterijen en aardige dingen, die zij van haar reizen meegebracht had, of haar door vrienden gestuurd waren.

Zij was geen lekkerbek of snoepster, daarvoor was goed eten en drinken iets te gewoons voor haar, maar zij voelde zich wel zeer verongelikt, als zij door omstandigheden 't eens met wat minder voor lief moest nemen. Zij vond het beste net goed genoeg, en het kwam haar geheel vanzelf sprekend voor, dat zij altijd het beste had. De mooiste vruchten, die ieder seizoen opleveren, en wat andere landen aan speciale lekkernijen verschaffen was zij gewoon op tafel te zien.

Zij had veel gelezen, en zonder er diep in door te dringen kennis genomen van de filosofische en ethische stroomingen. Zij vond het lastig, dat het zoo moeilijk was om te weten, wie gelijk had, en stelde zich altijd voor, als zij eens wat meer tijd had, alles te bestudeeren, dan zou zij misschien beter weten, wat er van te denken.

Ondanks al het levensgenot, dat binnen haar bereik lag, was Laura niet gelukkig. Er was in haar karakter iets, dat haar belette het op eenvoudige menschelijke wijze te zijn.

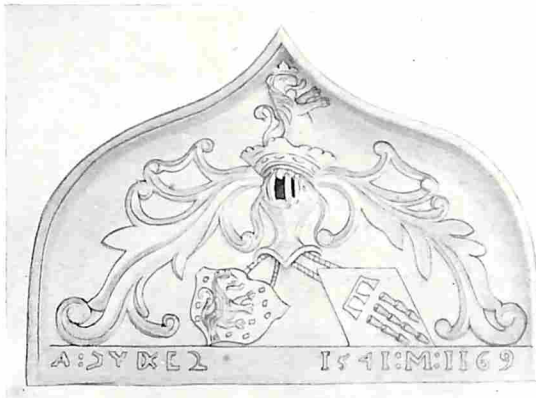
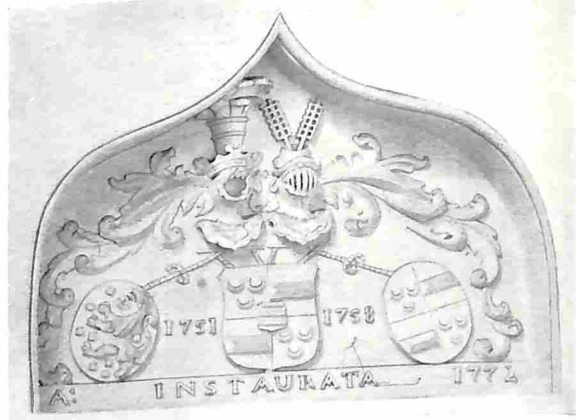
Aangetrokken door haar bekoorlijk uiterlijk en innemende manieren had menig jonge man getracht haar te winnen, en zij had zelf ook soms gedacht het geluk gevonden te hebben, maar als het er dan op aankwam een besluit te nemen, had zij er niet toe kunnen komen. Dan was zij ontevreden met alles en iedereen, vond overal de schuld behalve bij zichzelf, walgde van haar leven en levenswijze, en wist niet waar zij 't moest zoeken. Zoo lag zij voortdurend overhoop met zichzelf, terwijl zij toch zichzelf voor heel wat bijzonders hield. Zij kon niet zonder afleiding en drukke vermakelijkheden, en had er toch eigenlijk genoeg van, meende althans er genoeg van te hebben. Zij vond zichzelf zeer ongelukkig, en vond het heel natuurlijk, dat zij

ongelukkig was, want alles liet haar eigenlijk onverschillig, niets gaf haar immers bevrediging.

Droomerig had Laura doorgerezen. In eens kwam zij tot het besef, dat zij het vreeselijk warm had. — Wat was het drukkend! en de zon school weg; zou er onweer komen? — Toen zij onder de zware boommen bij het kerkhof vandaan kwam en de vlakke voor zich had, zag zij tot haar schrik, dat er een geweldige onweerswolk aan het optrekken was. Het reusachtige, loodkleurige gevaarte scheen recht uit den horizon op te stijgen, bewoog zich angstwekkend snel voort, endreigde in eenige minuten den heelen hemel te verduisteren.

Laura's voornemen was, een bevriende familie in Laren op te zoeken — als zij er nu maar voor het losbreken van de buik kon komen. — Het begon al zoo onheilspellend in het eikenkloof te ruischen, en in eens kwam er een hevige rukwind. Wolken van stof stoven op, droge bladeren dwarrelden dwaas door de lucht, en ver van elkander vielen enkele zware druppels.

DE WIJENBURGH.  
RELIEF BOVEN EEN DEUR IN DE HAL.



DE WIJENBURGH.  
RELIEF BOVEN EEN DEUR IN DE HAL.



om bij arme menschen te komen, maar er was geen ander huis in de buurt, zij besloot dus maar daarheen te gaan, liep gauw langs de verwaarloosde heg om het kale dorre voortuintje, en stond voor de lage vervelooze deur.

— Lastig toch, schellen kan je bij zulke menschen niet eens! Hoe moet je daar nu inkomen? Dan de klink maar oplichten. Hè, wat 'n vies, vet touwtje! —

Ratelend viel er weer een donderslag, en Laura voelde haar schouders al kilnat worden — zij was toch maar blij, dat het huisje er was. Zij deed de deur dus maar open en vroeg, toen zij een oudachtig vrouwtje aan een tafel zag zitten, op minzamen toon:

— „Mag ik hier even schuilen?”

Het vrouwtje schrikte schichtig op, maar zei toch:

— „Kom d'r maar in, juffer!”

Laura haalde haar rijwiel binnen, kwam naderbij en ging bij het vrouwtje aan de tafel zitten.

Grooter contrast was er wel moeilijk denkbaar dan tusschen de twee menschen, die nu tegenover elkander zaten.

„Stille Ka”, zooals zij genoemd werd, was een leelijk schunnig vrouwtje; niet van een leelijkheid, die in 't oog viel, maar van een nietszeggende onbehagelijkheid, die alle belangrijkheid miste. Zij knipte met de stille, schichtige waterig blauwe oogen, de kleurloze wangen waren slap en onfris; als zij den mond opende zag men eenige treurige overblijfselen van gore tanden, en het beetje haar, dat van onder de groezelige muts te voorschijn kwam, was dor en stoffig. Haar overal gelapte jak en rok waren zoo kaal gesleten en verschoten, dat men onmogelijk meer kon zien, welke kleur zij oorspronkelijk gehad hadden, en zelfs de bonte halsdoek en het schort vermochten door hunne galige verwasschenheid geen frissche noot meer aan te brengen.

Laura deed haar best het vrouwtje vriendelijk aan te kijken, maar het kostte haar moeite: Ka was zoo bijzonder weinig

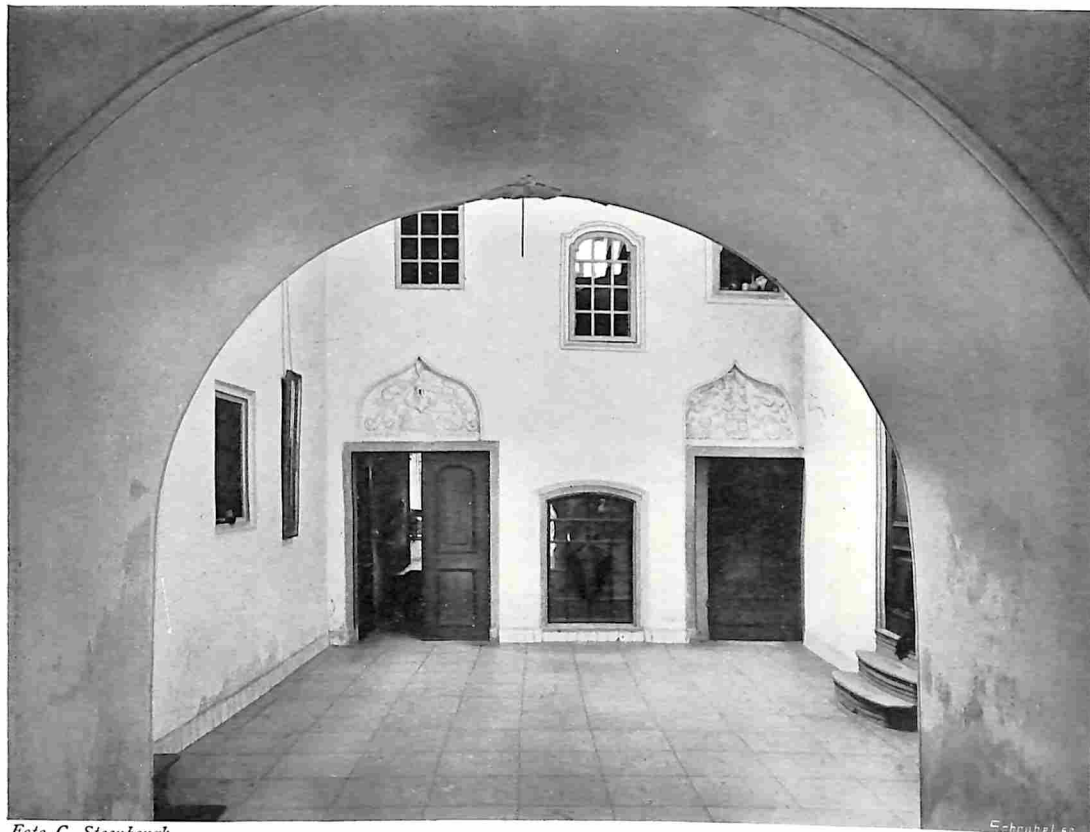


Foto C. Steenbergh.

DE VROEGERE BINNENPLAATS (THANS HAL) VAN DE WIJENBURGH.





Foto C. Steenbergh.

## DE MOOIE SCHOUW IN DE WIJENBURGH.

aantrekkelijk, bijna al te onogelijk. Maar zij zou toch wel een poosje moeten blijven, want de regen gudste in stroomen neer, zij zou dus, om den tijd wat te korten, maar een praatje zien te maken.

— „Woon je hier zoo alleen?” vroeg zij.

— „Ja”, knikte Ka, toen spande zij zich zichtbaar in om op het gesprek in te gaan en vroeg al stotterende:

— „En-ne-waar-woon-jij?”

— „Nu kom ik van Hilversum, maar ik woon in Amsterdam”.

— „In - Amsterdam!” hakkelde Ka hoofdschuddende, „zoo wijd toch! Dan zal je Mie Mol wel kennen, die is er nou ook. Woont ze nog al knap?”

— „Nee, ik ken Mie Mol niet”, antwoordde Laura lachend, „in Amsterdam wonen zooveel menschen, die kan je niet allemaal kennen”.

— „Nou, dat kan ik best geleuve, want hier ken ik ze ook teugeswoordig lang niet allemaal meer, en as 't er nou nog meer binne!”

— „Ben je er nooit geweest?” vroeg Laura weer.

— „Ik?! Wel neen-ik, Juffer, hoe zou ik d'r gekomme zijn? Ik ben al me leven veuls te arm geweest. En wat zou ik d'r ook motte? Ik het d'r niks noodig”.

— „Heb je altijd hier gewoond?”

— „Ja, juffer, me moeder is al in dit huisje geboren, en as ik er maar in mag blijven tot ik sterf, ben ik best tevree”.

— „Wat deed je vader?”

— „Vader en moeder sponnen allebei, maar ze wisten allebei veul van de borst en dan most ik 't doen. Ik dee 't al, toen ik zes jaar was”.

— „Moest je dan niet naar school?”

— „Och, dat hoefde toen zoo niet en moeder hield me meestal maar thuis om te helpen, en ik ging niet graag ook, want de juffer hoort wel, dat ik stotter... en dan lachten de aere kijer me uit”.

Altijd in dit kamertje gewoond! Nooit ergens anders geweest! Laura keek eens rond. — Hoe kon zoo'n mensch 't uithouden! De overal gebarsten gekalkte muren waren vuil, en hier en daar zwart van de vochtigheid. De hobbelige estrieken vloer, waarvan de meeste steenen kapot waren, gaf zelfs in dezen warmen tijd van het jaar rillerig koud op. De kale

muurvlakte werd alleen gebroken door een verweerde communieplaat, een gebroken spiegeltje en een oude hangklok, die met zijn vergoorde wijzerplaat haast te stumperig, te versleten en te verzakt leek om nog iets van den tijd te weten. De gordijntjes van de nauwe hooge bedstee waren galig dun van ouderdom, en de kamer was zoo schraal gemeubeld, dat zij bijna leeg leek; er stond ternauwernood een overtollige stoel.

Ka had onderwijl „die rijke juffer” ook eens goed zitten opnemen.

Wat 'n mooi mins toch, dacht zij, 't leek wel een beeld uit de kark, zoo gaaf was alles an d'r. Zulkers kregen zeker wel met iederen Paasch een heel nij pak! En alle dagen aardappels met maar zoo zat goeie doop er bij! —

Door de openstaande deur naar het achterhuis zag men een spinnewiel staan.

— „En wat doe je nou, als je niet meer spint?” vroeg Laura weer.

— „'t Werk in huis en stoppe en leze”, zei Ka.

Met lezen bedoelde zij bidden, want een ander boek als haar gebedenboekje had Ka nooit gezien.

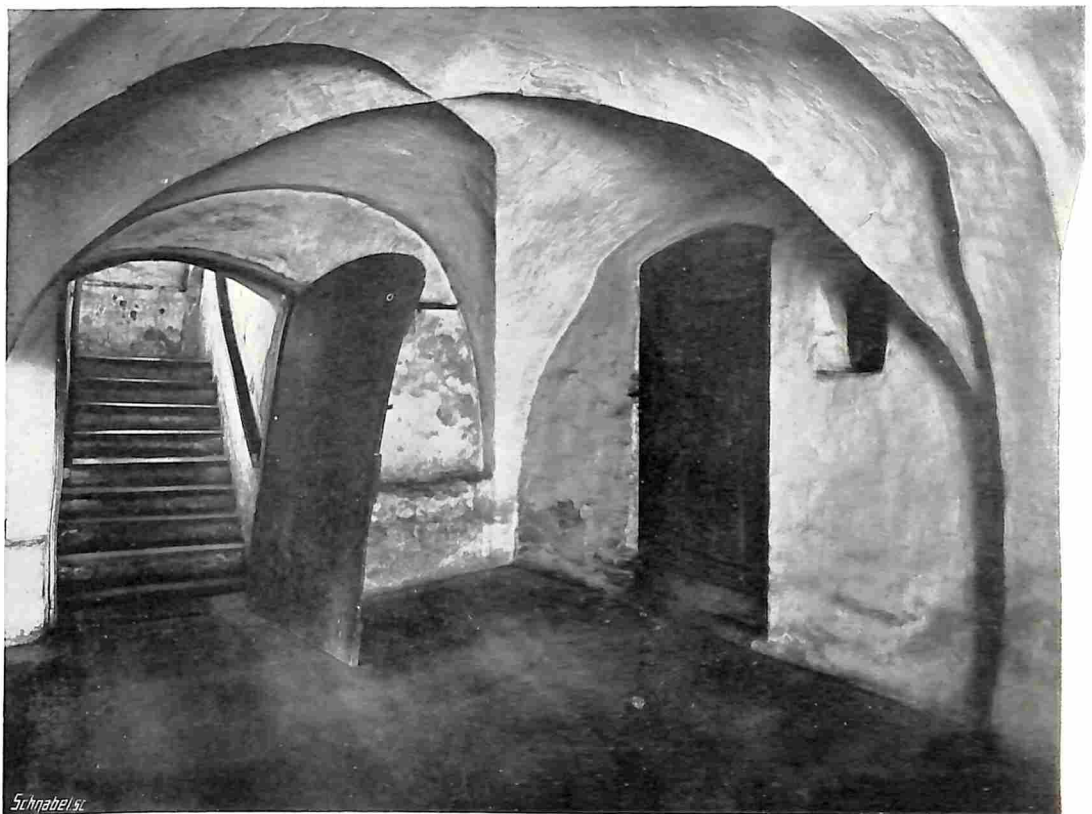
Laura trachtte even zich in te denken in het bestaan van het vrouwtje, maar zooals 't was kon zij 't zich toch niet voorstellen. Eenig kind van ziekelijke, dood-arme ouders, had Ka haar heele leven gesleten in benepen, duf dagelijksch gedoe, in ononderbroken strijd tegen groote armoede. Leelijk, schuw en onbeholpen als zij was, had zij nooit een makker gehad, en een vrijer had zich al evenmin opgedaan. Zij had zich dan ook altijd achteraf gehouden, blij als maar niemand op haar lette. De wekelijksche afrekeningen met den spinbaas, het halen van de winkel-waren en de kerk waren haar eenige uitgangen geweest. Zoo was het blijven gaan, vele jaren achter elkander. Toen was de moeilijke tijd gekomen, dat kort na elkander haar beide ouders gestorven waren. Sinds dien tijd was zij alleen en kon eerst het weinige, dat zij noodig had, wel met spinnen verdienen. Maar zij had, evenals hare ouders, een zwakke borst, waarvoor het voortdurende verwerken van het stoffige vlas zeer ongunstig was geweest. Nu kon zij haast niet meer, als zij een kwartiertje gesponnen had was zij op van het hoesten, en zij zou groot gebrek moeten lijden,

indien goede bureu haar niet wat toestopten en het armbestuur niet wat hielp.

Nu keerde Laura zich eens om en zag achter zich tegen den muur, tusschen de twee kleine vensters, iets, dat zij nog niet opgemerkt had, en dat haar vreemd aandeed.

Op een wormstekig, wankel tafeltje stond een geel geschilderd open houten kastje, niet veel grooter dan een stoof. Daarin stond een klein kribbetje, waarin een wassen poppetje lag. Om het kribbetje heen was een boogje van ijzerdraad, waaraan stoffige, gekreukelde bonte papieren bloemen geregen zaten. Voor het kastje brandde in een klein blauw glaasje een lichtje.

— Wat 'n kinderachtige rommel —, dacht Laura net, toen Ka bedeest zei, alsof zij zich verontschuldigen wilde voor de verkwisting van de olie:



Schnabel.

Foto C. Steenbergh.

## DE WIJENBURGH. DE KELDERGEWELVEN.



— „Dat lichtje heb ik altijd an, overdag en 's nachts, want als dat lichtje maar brandt, ben ik niet alleen”.

En een ondeelbaar oogenblik was het Laura te moede, alsof zij een blik sloeg in een tempel vol hoogheid en plechtigheid, een tempel waar zij geen toegang had.

WALLY MOES.

### Bolgewassen in het Arboretum der Hoogere Landbouwschool te Wageningen.

Voor de bewoners van ons land hebben de bolgewassen meer dan gewone beteekenis, ja ze zijn van zooveel belang, dat ze in het buitenland, en met name in de overzeesche gewesten, met de Hollandsche klompen, de Zeeuwsche, Friesche en Hollandsche kappen, de Schiedamsche jenever en de Goudsche en Edammer kaas de eerdeelen onafscheidelijk met den naam Holland verbonden te zijn.

De geschiedenis leert ons, dat die belangrijkheid niet van heden of gisteren dateert. Reeds in de 17e eeuw bloeide de bloembollenteelt en dezelfde ondernemingsgeest, die onze voorvaders uit die dagen rijk maakte, wist de bollenhandel op te voeren tot een hoogte, die de grenzen van het normale overschreed. Fabelachtige prijzen werden voor een enkelen bol betaald, velen maakten in den handel fortuin, maar vele anderen raakten er hun gemakkelijk verworven rijkdommen op een nog gemakkelijker manier weer kwijt. Tegenwoordig zijn de bloeiende bloembollenvelden eene gewaardeerde attractie voor landgenooten en vreemdelingen, al zijn de smaken in dit opzicht niet alle gelijk en, zooals Geertruida Carelsen zegt in haar Natuurfantazieën: „Veler smaak voelt zich daartoe in het geheel niet aangesproken. Zij vinden weinig moois aan „zoo'n bloemenfabriek” en vergelijken de met vierkante vakken van roode, witte, gele, bonte tulpen prijkkende akkers bij het droogveld van een ververij”.

Deze appreciatie geef ik hier voor wat ze is, doch het is een feit, dat men in tuinen en parken de vorming van eenkleurige bedden met bolgewassen tegenwoordig vermijdt en door het samenvoegen van verschillende kleuren of het plaatsen der bolgewassen tusschen andere planten een geheel verkrijgt van een meer artistiek en natuurlijk uiterlijk. Waarschijnlijk zijn het de groote narcissenvelden in Zuid-Frankrijk, waar de gele bloemen in het wild groeien tusschen het wuivende gras, die in dezen onzen tuinders hebben geleerd.

Bijgaande afbeeldingen zijn genomen in het Arboretum der Hoogere Landbouwschool te Wageningen. Vooral het groote gazon met de heldere narcissen maakt een echt vroolijken voorjaarsindruk. Op een ander grasperk staan de bescheiden druifhyacinthen in groepjes bijeen. Hun zachtblauw harmonieert wonderwel met het groen en als vroolijke indringers schitteren daartusschen de helderwitte sterretjes der witte madelieven.

Overneming verboden.

J. VAN DER VEEN.



Foto J. v. d. Veen.

BOLGEWASSEN IN HET ARBORETUM DER HOOGERE LANDBOUWSCHOOL TE WAGENINGEN.  
NARCISSEN TUSSCHEN HET GRAS.

### DE ZOON VAN DEN MAN.

HET was wel eene bijzondere zaak, welke den 29sten Juli 1829 voor de crimineele rechtbank te Parijs werd behandeld. Beschuldigd van opruiing tegen den koning en het wettig gezag stond de nog jonge, maar reeds bekende dichter Barthélemy terecht en de aanklacht grondde zich op zijn laatste werk, dat onder den suggestieven titel „Le Fils de l'Homme” te Brussel bij de uitgeverfirma Wanlen en Co. verschenen was.

De zoon van den Man — dat was de hertog van Reichstadt, die als koning van Rome geboren was, wien de heerschappij over een wereldrijk te wachten scheen, maar die nu, slachtoffer van eene perverse politiek — gelijk de dichter hem schilderde — tot een ontijdigen dood was veroordeeld.

Barthélemy had tevergeefs beproefd, te Weenen tot den hertog door te dringen; men had hem als een soort samenzweerder beschouwd en des hertogs gouverneur, de graaf van Dietrichstein, een willig werktuig in Metternich's hand, wees zijne herhaalde verzoeken om een gehoor beledigd, doch beslist af. Toch had hij eens, een avond in den Hofschouwburg, den hertog gezien:

Dans la loge voisine une porte s'ouvrit  
Et, dans la profondeur de cette enceinte obscure,  
Apparut tout à coup une pâle figure.  
Etreinte dans ce cadre, au milieu d'un fond noir,  
Elle était immobile et l'on aurait cru voir  
Un tableau de Rembrandt, chargé de teintes sombres  
Où la blancheur des chairs se détache des ombres...  
Acteurs, peuple, empereur, tout semblait avoir fui,  
Et, croyant être seul, je m'écriai: C'est lui!

En in zijne verbeelding zag de dichter den terugkeer in Frankrijk van hem, wiens naam „een diadeem waard was” en wiens stem een machtig leger uit zijn doodsslaap wekken zou. Helaas, dit was een droom:

Légataire du monde, en naissant roi de Rome,  
Tu n'es plus aujourd'hui rien que le Fils de l'Homme.  
Pourtant, quel fils de roi, contre ce nom obscur,  
N'échangerait son titre et son sceptre futur?

De openbare aanklager, \*baron Menjaud de Dammartin, hield een zeer scherp requisitoir en eischte voor dezen aanslag op den koning, op de monarchie en op de maatschappij een strenge straf.

Barthélemy verdedigde eerst zichzelf in een spottend gedicht: hij was naar het hof van Pyrrhus getrokken om daar Hector's zoon te zoeken en hem de heldendaden van zijn vader te bezingen. Doch hij was hierin niet geslaagd en, terug in Frankrijk, had hij aan het publiek zijn mislukten tocht verhaald. O, hij wilde wel zijne fout bekennen. Hij had den Zoon van den Man gezien, hij had hem beklagd, hij had hem beweend. Maar is dat dan een misdaad?

Ah! laissez-moi gémir sur les jeunes années  
D'un frère adolescent mort à sa destinées,  
Et, tribut éphémère, emporté par le vent,  
Semer de quelques fleurs la tombe d'un vivant!

Na den dichter zelf hield zijn advocaat, Merillhou, een schitterend pleidooi. Deze stelde tegenover de vervolging van thans de belooning, door den „tyran” Napoleon aan Delille verleend, die in een schoon gedicht de rampen der Bourbons had bezongen. Nooit zal men kunnen uitwischen, dat Napoleon een zoon had en dat die zoon moet boeten voor de grootheid van zijn vader. Mag men niet zeggen, dat hij een gevangene is, mag men niet zijn ongelukkig lot beweenen?

Maar... Barbartje moest hangen en Barbartje hing. De rechtbank veroordeelde Barthélemy tot drie maanden gevangenisstraf en eene boete van 1000 franks.

Des dichters roem werd er door dit proces niet minder om.  
Overneming verboden.

A. C. JAGER.

### HET HUIS „DE VIER NOORDER COGGE” TE MEDEMBLIK.

In ons vorige nummer vermeldde wij bij de afbeelding van bovengenoemd huis, dat het 3 April a.s. zou worden verkocht, en dat er, naar men ons had bericht, gevaar voor slooping bestond. Tot ons genoegen vernemen wij thans uit goede bron, dat de verkoop niet doorgaat. Behouden dus: voor hoelang?  
Heeren in den Haag, wij vragen U een monumentenwet.



Foto J. v. d. Veen.

BOLGEWASSEN IN HET ARBORETUM DER HOOGERE LANDBOUWSCHOOL TE WAGENINGEN.  
BLAUWE DRUIFHYACINTHEN EN WITTE MADELIEFJES  
TUSSCHEN HET GRAS.





CANADA. GEZICHT OP MONTREAL.

## CANADA.

**N**OG altijd leeft de herinnering aan Canada bij me voort; als men daar eens geweest is, voelt men zich steeds weer aangetrokken tot die oneindige vlakten en die majestueuze rotsen aan wier voet die groote diep blauwe meren liggen en nog steeds klinkt mij het aangename „be wellcome” in de ooren dat men er hoort, wanneer men bij iemand op bezoek is geweest en afscheid neemt.

Wij Nederlanders zitten in ons kleine landje te veel op elkaar, wij staan aan de spits van beschaving en ontwikkeling maar hebben geen ruimte; vandaar dat reeds in lang vervlogen jaren de Hollanders er op uitgingen om nieuwe landen te ontdekken en nieuwe Kolonies te stichten. Een van deze stichtingen was Nieuw Amsterdam, nu New York, waar verscheidene families, alle welgestelde afstammelingen van deze oude „settlers”, voort leven, trotsch als zij zijn op hun Hollandsche afkomst; bijna elke welgestelde New-Yorker tracht als het eenigszins mogelijk is te bewijzen dat hij of zij, hetzij van de mannelijke of vrouwelijke linie, van Hollandsche afkomst is. We hebben succes gehad van die onderneming, al is het land geen Hollandsche kolonie gebleven. Men bedenke dat, nu ik er op wijs, dat iets Noordelijker ligt dat vruchtbare, prachtige land Canada, dat het „be wellcome” een ieder toeroept, die daar heen wil gaan om te werken.

Verscheidene Nederlanders van naam en kapitaal hebben daarop reeds hun aandacht gevestigd. Hypotheekbanken zijn o.a. in Winnipeg verzeen, en ik ontmoette daar o.a. den Heer J. Mees, directeur der Nederlandsch Transatlantische Hypotheekbank, een der grootste Nederlandsche instellingen van dien aard aldaar; meer dan zeven millioen gulden is door haar op uiterst solide en voorzichtige wijze uitgezet en voorzichtigheid is altijd noodig niettegenstaande de waarde der grond met den dag rijst door den grooten toevloed van nieuwe immigranten, niet alleen van Europa maar ook van Amerika uit.

De Amerikaansche nieuwsbladen doen hun best om deze uitvaart van Amerikanen naar Canada te beletten maar het helpt niet.

Landerijen in Noord en Zuid Dakota Minnesota en andere Noordelijke staten van Amerika zijn schaarsch, de prijzen enorm hoog, de „Farmer” kan zijn land voor \$ 75 à \$ 100 per acre (amerikaansche) verkoopen en in Canada, *evengoed* land terugkopen voor \$ 10 per acre. Machinerieën staan hem ten dienste zoodat hij twee-, driemaal meer land in exploitatie kan nemen.

Hij heeft wel is waar veel voor op den pas aangekomen Hollander, hij heeft ondervinding van de cultures, de grond verlangt dezelfde bewerking in Canada als in Amerika, hij weet wat een strenge winter is, 40 a 50° beneden 0° Fahrenheit maar de Hollander komt om te werken, geen klagen, geen zuchten, werken en de opbrengst van zijn tarwe en haver van het eerste jaar kan al zijne onkosten goed maken.

Men heeft mij verzekerd, dat er plannen bestaan voor het bouwen van geheele Nederlandsche dorpen in de provincie Manitoba in Canada, geheele gemeenten zouden dan en bloc kunnen immigreren; terwijl nu in ons landje in sommige gemeenten menschen leven in holen en krotten van woningen, zouden ze daar ginds een goed bestaan vinden.

Verleden jaar vertelde de Heer Reid, agent voor het gouvernement van Ontario mij, dat de Deensche regeering in onderhandeling was met Ontario om en bloc geheele gemeenten over te brengen, kerk, school en taal alles gaat dan over en de menschen zijn voor het moederland niet verloren.

Canada wordt doorkruist door vier groote Spoor Mij. de grootste de Canadian Pacific, verder de Grand Trunk Pacific, de Canadian Northern en de Intercolonial, deze is de eenige spoorweg die van het Gouvernement is, lengte 1.315 miles. Diverse stoomvaartlijnen, als de Allan line, de Canadian Northern Royal line, de Uranium S.S. Co., de White star line en anderen zorgen geregeld voor de overbrenging van immigranten van Europa naar Canada; de zorg op deze schepen is uitstekend en tegen het voorjaar moeten maanden van te voren plaatsen besproken worden, daar alles vol is.

Een groot gemak voor ons Nederlanders is dat de booten van de Uranium line van Rotterdam uit vertrekken; zij zijn naar de nieuwste eischen ingericht.



CANADA. BANFF SPRING HOTEL



Natuurlijk zijn deze booten voorzien van draadloze telegrafie, onderwaterkloksignalen en reddingsbooten.

Men voelt zich dan ook op deze booten even veilig als aan den wal.

In Quebec en Montreal staan doorgaande treinen klaar om de nieuwe bewoners mede te nemen naar de West, het Nieuwe Canada; het oude Canada, alles wat ligt ten Oosten van de vijf groote meren, is overvol; men vindt hier groote steden met prachtige winkels en kerken, en breede straatwegen vol auto's, en hier kan de ontwikkelde arbeider veel geld verdienen, maar ik kan een ieder, die naar Canada gaat om een nieuw leven te beginnen, aanraden, dadelijk door te gaan naar de West.

De reizigers zien dan, nadat ze dagen en nachten in den trein hebben doorgebracht, het laatste gedeelte van de reis door bosschen, af en toe een kleine plaats aan de lijn, sommige bestaande uit twee of drie huizen, plotseling een reusachtige stad te midden van de prairie.

De stad Winnipeg had in 1871 slechts 241, in 1891, dus twintig jaren later 25.600, in 1901, tien jaar later 41.340, en nu 200.000 inwoners; het zal niet noodig zijn aan te toonen dat bij zulk een groote toename van bevolking de prijzen der bouwgronden enorm zijn gestegen.

De stad is er echter opgebouwd met enorme breede straten; de hoofdstraat ongeveer 50 meter breed, de zijstraten 25 meter; deze zijn tevens met boomen beplant.

De Hoofdstraat is bevoerd met asphalt en meer dan 2½ engelsche mijl lang. Verder overal electrisch licht, terwijl de heele stad wordt doorkruist met electrische trams. Men vindt er de modernste winkels, prachtige groote Hotels, o.a. een van de Canadian Pacific en een van de Grand Trunk Pacific; verder nog verscheidene groote hotels voor jongelui en jonge dames, de twee groote inrichtingen, de Y. M. C. A. en Y. W. C. A. (Young men and women christian assoc).

In de Y. M. C. A. heb ik eenige malen gelogeerd; inrichtingen als deze zijn over geheel Canada verspreid en bijna overal op de zelfde manier beheerd, de prijzen echter varieren zeer sterk.

Het zijn meestal mooie stevige gebouwen met een groote hal, verder biljartzaal, kegelbanen, zwembad en stortbaden, een leeszaal en in sommige een kleine ontbijtkamer waar men voor 25 ct. (Amerik.) kan ontbijten, de meeste zijn echter zonder eenige eetzaal ingericht. Ik betaalde te Winnipeg 75 ct. voor een kamer, alleen in Edmonton 50 ct. voor zijn tweeën.

Het onderwijs in Canada is uitstekend. De rijkste universiteit is de Mc. Gill in Montreal met een jaarlijks inkomen van \$ 346.000 rente van eigendommen en giften; ongeveer 1150 studenten volgen de colleges, de universiteit van Toronto heeft een inkomen van \$ 119.087 en 1322 studenten.

De meeste scholen hebben onderwijzeressen, ongeveer 75% van het onderwijzend personeel behoort tot de zwakke sexe.

De natuur helpt bijna overal de settlers, daar waar geen bosschen zijn zooals in Manitoba, en in bijna het geheele westen worden groote lagen steenkolen gevonden. Zoo is de stad Edmonton gebouwd op steenkoollagen; deze zijn echter te zacht om vervoerd te worden en vallen tot gruis, maar zijn wel geschikt voor plaatselijk gebruik; de bevolking mag deze steenkool kosteloos weghalen aan den oever van de rivier de Saskatchewan. De steenkool, in Alberta gevonden, is van mindere kwaliteit tot de beste anthraciet toe, de hoeveelheid, daar gevonden,

is zoo groot, dat ze de wereld voor honderden van jaren kan voorzien.

Het klimaat van Manitoba is in den zomer zeer warm en in den winter zeer koud, het is echter een droge koude met meestal heldere lucht. De winter duurt van eind November tot eind Maart, waarna nog wel nachtvorsten voorkomen.

Het zaaien begint gewoonlijk in het midden van April en het oogsten eind Augustus, begin September. De voornaamste oogst is tarwe; het eiwitgehalte is tien procent grooter dan dat van tarwe, geoogst in Europa.

De gemiddelde opbrengst per acre ( $\frac{2}{3}$  H.A.) is 20 bushels, de hoogste was 28 bushels; er zijn echter gevallen bekend van 40 à 45 bushels per acre.

Groote kudden van koeien, paarden en schapen, in uitgestrektheden van 1000 tot 20.000 acres, sommige nog grooter, worden winter en zomer in het open veld gehouden. De talrijke meren die over geheel Canada verspreid liggen, voorzien in het drinkwater, terwijl beekjes en rivieren weinig voorkomen.

Het vee is gemerkt en twee maal per jaar wordt het door cowboy's te paard te samen gedreven waarbij de jongen weder opnieuw gemerkt worden; dit merken is verplicht.

Wilde buffels komen haast niet meer voor, hun aantal wordt geschat op ongeveer vijfhonderd stuks; het gouvernement beschermt deze haast uitgestorven diersoort en heeft te Wainwright (Alberta) en te Banff groote parken aangelegd waarin ongeveer een duizendtal van deze dieren vrij voortleven.

Wanneer men bedenkt dat een twintig jaar geleden nog groote kudden van deze diersoort gevonden werden, mijlen en mijlen lang en breed, zoodat de trein soms voor uren werd opgehouden, dan moet men het betreuren dat het gouvernement niet eerder voor uitroeiing heeft gewaakt; de nu levenden zijn waarschijnlijk toch ten doode opgeschreven, daar de in gevangenschap zoowel als nog in wilden staat levenden tot een en dezelfde familiegroep behooren en door gestadige inteeling jaar in jaar uit verzwakken.

Met de buffels sterven naar 't schijnt tevens de Indianen uit, men vindt ze hier en daar nog in „reserven" wonen, gekleed als Europeanen. De beschaving, het wonen in steden en dorpen schijnt nadeelig voor dit volk te zijn, zoodat de tuberculose jaar in jaar uit vele slachtoffers eischt.

Veel wild komt in Canada voor, vooral veel wilde eenden ook nog wel enkele wilde kalkoenen, rendieren, enkele beren en een klein soort wolven; voor jagers en visschers is het een ideaal land.

Tot nu toe was het alleen de Canadian Pacific die de verbinding van Oost tot West tot stand bracht, nog maar eenige mijlen dwars door de Rocky Mountains en dan zijn ook Grand Trunk Pacific en Canadian Northern gereed. De twee laatste sporen volgen de Yellowheadpas terwijl de Canadian Pacific vele tunnels heeft moeten boren, wat natuurlijk veel kostbaarder is geweest.

Reizigers kunnen nu met de eene lijn gaan naar Vancouver door de Rocky Mountains en met de andere terug komen; geen prachtiger gezicht dan deze reusachtige rotsen van verschillende tinten aan wier voeten de mooiste meren liggen, zooals ik reeds in het begin van mijn overzicht schreef. De wagens zijn zeer gerieflijk ingericht, de slaapwagens hebben zeer goede bedden, terwijl het eten in de eetwagens uitstekend is; men kan met niet meer comfort in Europa reizen.

De Canadian Pacific heeft 4000 man in dienst voor de slaap- en eetwagens; deze lieden hebben vrije woningen langs de lijn, te Toronto, Winnipeg, Moose Jaw, Colyarz en Vancouver, (deze huizen zijn ruim gebouwd en voorzien van badkamers); ze krijgen schoone kleren en vrije geneeskundige hulp, zoodat, wanneer ze in dienst treden, ze helder en gezond zijn, een vereischte voor menschen die eten klaar moeten maken en bedden opmaken. De Canadian Pacific is de eenige Mij. in Amerika die zich deze moeite geeft.

De Canadian Pacific heeft verscheiden modelboerderijen die tevens voorzien in de benodigdheden voor trein en Hotels; in den beginne had zij moeite om in het verre westen de treinen van alles te voorzien; dit bezwaar is nu ondervangen, tevens doet ze den boeren zien dat wetenschappelijk bewerken van den grond etc. veel meer oplevert; de opbrengst is dan meer dan het dubbele.

De melk nadat zij gepasteuriseerd is, wordt in verzegelde flesschen gedaan met de datum er op en wordt geopend in tegenwoordigheid van de passagiers; alle eieren zijn ook van een datum voorzien.

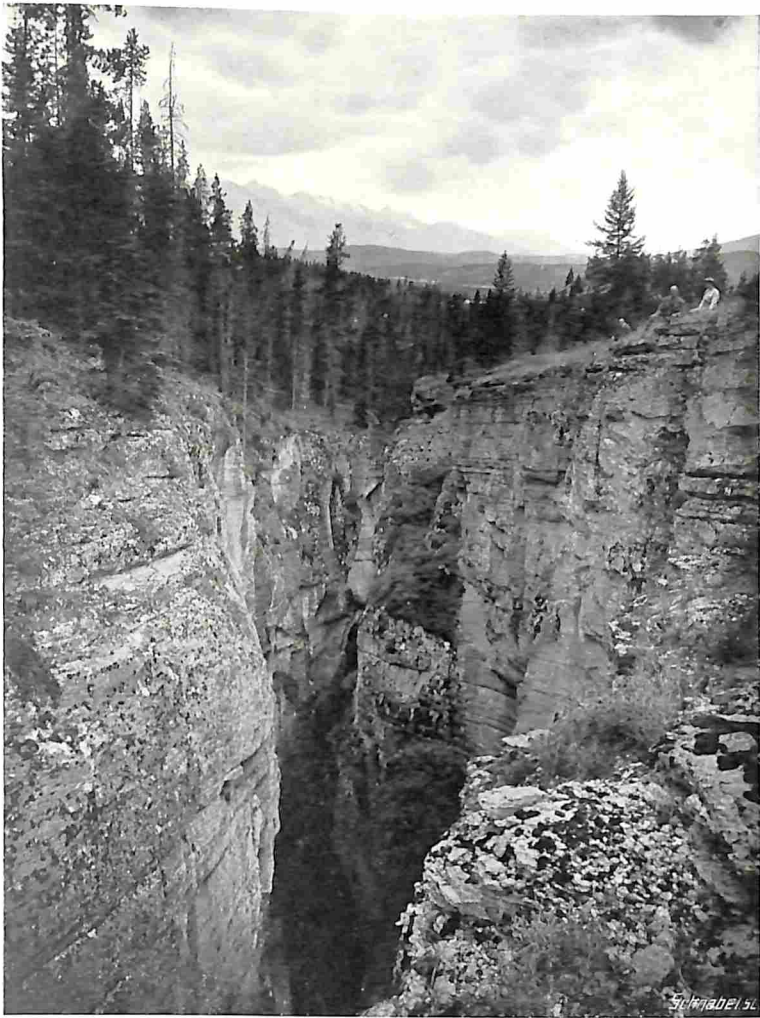
Het is een genot in het rotsgebergte uitstapjes te maken, de lucht is helder zoodat men zeer ver kan zien en het heel dikwijls lijkt of alles zeer dicht bij is, vandaar dat men de prachtigste foto's kan maken en alles zeer scherp er op uitkomt.

Wanneer men er nooit geweest is kan men zich moeielijk een voorstelling geven van deze kale rotsen, sommige bedekt met



CANADA. DE YELLOW HEAD PASS.





CANADA. DE KLOOF, DOOR DE RIVIER DE MALIGNÉ GEVORMD IN DE ROCKY MOUNTAINS.

eeuwige sneeuw; alleen in de valleien, zijn boomen, meestal dennen en berken. Geen enkele rots is dezelfde, grillig zijn ze gevormd, soms gelijkend op een Indianen hoofd, dan weer op de muren van een reusachtige vesting, tintelend in het zonlicht met honderden kleuren, als of goud en zilver in de wanden verborgen is. Groote rijkdommen zullen er nog in deze rotsen gevonden worden; goud, zilver, steenkool en nikkel is er al gevonden; even als de vruchtbare prairie wacht op de ploeg, geen struikje geen boompje staat in den weg, zóó wachten deze rotsen op het dynamiet om het mensdom hunne rijkdom aan mineralen bloot te leggen.

Mogen deze weinige regels er toe mede werken om Hollanders op te wekken, met Canada kennis te maken.

H. M. A. J. v. ASCH v. WIJCK.

## DE GEHEIMZINNIGE VIOLIST.

(Vervolg van bladz. 147).

Aan de kiosk van het Covent Garden station kocht ik een avondblad. Ik las: „De Beurs Telegraaf Maatschappij bericht, dat volgens het gerucht de heer Cuthbert Quain, die Maandag in Londen verdween, en van wien sinds dien niets verder is vernomen, hedenmorgen aan het Waterloo Station is gezien”.

„Dat geeft ook niet veel aanwijzing”, dacht ik. Toen liep ik verder naar Bedford Chambers.

Rosemary en haar oom zouden dien avond bij mij op mijn kamers in Half Moon Street dineeren en ik nad een loge genomen in een theater, waar wij later heen zouden gaan. Zoodra mijn zaken waren afgehandeld, haastte ik mij in een taxi terug naar Half Moon Street. Hoewel ik nog maar tien minuten had om mij te verkleeden, bracht ik de eerste vijf hiervan door met zorgvuldig het verslag over de verdwijning van Cuthbert Quain te lezen.

Ik had zijn naam nooit eerder gehoord, en toen bleek hij een welbekend persoon te zijn, een invloedrijk man, iemand, die — zooals de winkeliers zeggen — „er warmpjes in zit”. Hij was een

intiem vriend van wijlen Sir Alfred Jones, en had evenals deze, door hard werken, gepaard aan kolossale energie en vasten wil, zich opgewerkt tot de hooge positie die hij toen bekleedde. „Hij was een man”, zoo zeide het blad, „met een enorm organisatievermogen, en in dit opzicht even groot als Sir Thomas Lipton, Sir Joseph Lyons, Sir Thomas Dewar, en andere reuzen in de handelswereld”. Begonnen als jongste bediende op een accountants-kantoor, had hij het binnen enkele jaren gebracht tot de betrekking van directeur. Gelukkige speculaties hadden hem in staat gesteld eigen zaken te beginnen, en zoodoende was hij houtkooper geworden. Zooals in alles wat hij aanvatte, was hij hierin gelukkig geweest, en had toen zijn aandacht gevestigd op katoen, en werd op dit oogenblik algemeen beschouwd als een der grootste katoenmakelaars van Engeland. Hij was tweemaal tot burgemeester van Manchester gekozen. Reeds op jeugdigen leeftijd was hij getrouwd, doch zijn vrouw was gestorven bij de geboorte van hun eerste kind, en het kind was eveneens gestorven, en had hem zonder erigenaam gelaten. „Dit”, zoo zei het blad, „was de groote smart van zijn leven geweest”.

Hij was nu twee-en-vijftig jaar oud. Zeer vrijgevig, en algemeen bemind, hoewel hij daar zeer weinig mede te koop liep, had hij, naar de algemeene opinie, geen enkelen vijand in de wereld. Muziek, en vooral instrumentale muziek, was zijn meestgeliefde stokpaardje geweest. Den gewonen balladenzanger „kon hij niet gebruiken”, zooals hij placht te zeggen. Zelfs voor opera-muziek voelde hij niet veel.

Zijn verdwijning was heel geheimzinnig in haar werk gegaan. Hoewel hij even buiten Chester een groot heerenhuis had laten zetten, dit rijk gemeubeld had, en het als zijn tehuis beschouwde, bezat hij ook nog een groot buitengoed te Cockington, bij Torquay, en huurde bovendien nog een comfortabele verdieping in Park Mansions, Knightsbridge, waar hij gewoonlijk een week, en soms wel veertien dagen van iedere maand doorbracht. En in deze kamers hield hij verblijf toen hij den vorigen Maandag verdwenen was. Het was nu Vrijdag.

Na alleen geluncht te hebben, had hij, naar het schijnt, zijn huisknecht gezegd, dat er tusschen vijf en zes uur een zekere Brown zou komen om hem te spreken.

De huisknecht moest zeggen, dat meneer niet terug kon zijn, en moest hem een briefje overhandigen. Dit briefje, geadresseerd „Den Heer J. Brown”, had Quain den huisknecht overhandigd. Toen had hij dezen bevolen, te zorgen dat het diner stipt om acht uur opgediend werd, en aldus het idee bij den knecht gewekt, dat zijn heer thuis dacht te dineeren. Daarna had hij zijn hoed en paraplu genomen en was uitgegaan. Hij had de gewoonte om nooit, bij welk weder ook, een overjas te dragen. De knecht had hem den weg zien oversteken. Men wist dat hij om kwart over drie bij Harrod in den winkel was geweest om drie knoephaakjes te koopen — want bij Harrod kende men hem van gezicht. Deze knoephaakjes had hij betaald, hoewel hij anders bij Harrod op rekening kocht.

Van dat oogenblik af had men hem niet meer gezien en niet meer van hem gehoord. 's Woensdagmorgens deed zijn naaste bloedverwant, een neef, die ook zijn geheimsecretaris was, en met hem op de kamers in Park Mansions logeerde, aangifte bij



CANADA. IN DE ROCKY MOUNTAINS. OP DEN VOORGROND LASTPAARDEN.





Foto-Bureau „Argus“.

### HET OVERSTROOMDE LAND TUSSCHEN LOBITH EN DE DUITSCHE GRENS.

TERWIJL HET LAAGSTE DEEL VAN DE „LAGE LANDEN AAN DE ZEE“ BOVEN WATER IS GEBLEVEN, HEEFT MEN HOGER OP, DOOR DEN HOOGEN WATERSTAND DER GROOTE RIVIEREN, HET KWAAD TE VERANTWOORDEN GEHAD, VOORAL BIJ LOBITH, WAAR EEN DIJK IS DOORGEBROKEN. DE AFBEELDING HIERBOVEN KAN EENIGSZINS EEN INDRUK GEVEN VAN DE GROOTE OPPERVLAKTE DIE OVERSTROOMD IS. AARDIG RIJST OP DEN ACHTERGROND RECHTS DE HEUVEL MET HET KERKTORENTJE VAN HOOG-ELTEN OP UIT DE WATEREN.

de politie van de zonderlinge verdwijning. Donderdags kregen de couranten er de lucht van, en den volgenden dag bevatten de meesten reeds portretten van hem, waarvan er een paar hem lieten zien in zijn ambtsgewaad van burgemeester. Tot zeven uur des Vrijdagsavonds bestond de eenige „sleutel tot het geheim“, in het gerucht, dat Cuthbert Quain dien morgen op het perron van Waterloo Station gezien was.

(Wordt vervolgd.)

### Weg met de Oogkleppen!

Wij kunnen niet gelooven, dat onze lezers, die zoo gelukkig zijn er paarden op na te houden, na het artikel over Oogkleppen in ons nummer van 7 Maart l.l. zijn gebleven bij den ouden sleur en hunne paarden zijn *blijven* martelen.

Gaarne zullen wij vernemen, hoe bij de zeer velen, die thans ongetwijfeld hunne paarden zonder oogkleppen hebben gereden, de proefneming is uitgevallen. Zeer waarschijnlijk zullen zij even tevreden zijn als de koetsier te Santpoort, over wiens ondervindingen wij in ons vorige nummer op een der advertentie-pagina's schreven.

Wij hopen, dat men ons zijn ondervindingen zal mededeelen. Laat tenminste in deze kwestie de koele terughouding tegenover de Redactie van een blad, dat toch wel goede vrienden heeft, (zoo nu en dan, maar tē zelden merken wij dit) plaats maken voor hartelijke mededeelzaamheid.

Met toestemming der schrijvers zullen wij gaarne de verschillende berichten omtrent den afloop der proefnemingen in ons blad publiceren.

### HERDENKEN.

Als ik in den avond stil mag denken,  
Wetend dat de dag is lang voorbij,  
Als de verre sterren wenken,  
'n Nevel trekt langs donkre hei;

Als des nachts de loome klokken luiden,  
Lofzang voor wie henen is gegaan,  
Dien de wind naar 't heerlijk zuiden  
Voert door zacht bewogen laan

Voel ik dat een rust, zoo eindloos

Scheem'ren komt om alles in den nacht,  
En 't verleden droom'rig weder-  
keert in weemoed-vage pracht.

JAN J. ZELDENTHUIS.



Foto-Bureau „Argus“.

### HUIZEN IN HET WATER TE SPIJCK, BIJ LOBITH. EN DE VLOED DER WATEREN WAS OP DE AARDE....



Foto Haagsch Ill.-Bureau.

### HUIZEN BIJ HET OVERSTROOMD LAND TE SPIJCK. EN DE WATEREN VERMEERDERDEN ZEER OP DE AARDE....